

Sygn. akt I ACa 1565/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Kowacz-Braun
Sędziowie:	SSA Jerzy Bess (spr.) SSA Regina Kurek
Protokolant:	sekr.sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa L. S.

przeciwko Gminie Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 31 sierpnia 2015 r. sygn. akt I C 1550/13

oddala apelację.

SSA Regina Kurek SSA Anna Kowacz-Braun SSA Jerzy Bess

Sygn. akt I ACa 1565/15

UZASADNIENIE

L. S. domagał się zasądzenia od Gminy Ł. kwoty 200.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 października 2013 r. do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania podniósł, że jest właścicielem nieruchomości składającej się z działek o nr (...), położonej w J. o pow. 0,17 ha. Nieruchomość ta zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego Gminy Ł. stanowiła działkę budowlaną przeznaczoną pod zabudowę jednorodzinną.

W 1995 r. powód uzyskał pozwolenie na budowę budynku mieszkalnego na działce nr (...) i przystąpił do realizacji jego budowy. W czerwcu 2010 r. w wyniku ulewnych deszczy doszło do osunięcia gruntu na dom powoda wskutek czego w

budynku tym nastąpiło pęknięcie ścian i kondygnacji i na poddaszu, a w bezpośrednim sąsiedztwie budynku powstało czynne osuwisko. W wykonaniu decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego powód musiał rozebrać przedmiotowy budynek. Następnie na podstawie uchwały Rady Gminy Ł. nr (...) z dnia 10 listopada 2010 r. działka powoda została uznana za objętą obszarem czynnego osuwiska i włączona do obszaru, na którym nastąpiło zniszczenie lub uszkodzenie obiektów budowlanych w wyniku osunięcia ziemi i na którym odbudowa obiektów budowlanych odbywa się na warunkach szczególnych.

W ocenie powoda postanowienia tej uchwały sprawiły, że korzystanie z jego nieruchomości w dotychczasowy sposób stało się niemożliwie lub istotnie ograniczone, co stanowi podstawę dochodzenia odszkodowania na podstawie art. 13c ust. 2 pkt 1 ustawy o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu. Dodatkowo powód wskazał, że wspomniana uchwała stanowiła modyfikację planu zagospodarowania przestrzennego i przeznaczenia działki, co w jego przypadku sprawiło, że został ograniczony w korzystaniu z przedmiotowej nieruchomości, a to z kolei stanowi podstawę do dochodzenia odszkodowania na mocy art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Gmina Ł. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

Na poparcie swojego stanowiska wskazała, że wspomniana przez powoda uchwała nie zmieniła planu zagospodarowania przestrzennego lecz go zawiesiła w zakresie sprzecznym z uchwalonym aktem prawa miejscowego. W związku z tym nie ma podstaw do domagania się odszkodowania na mocy wspomnianego przez powoda art. 36 ust. 1 pkt 1.

Strona pozwana podniosła również, iż do podjęcia przedmiotowej uchwały wydanej na podstawie art. 13a ust. 1 ustawy dnia 11 sierpnia 2001 r. obowiązywało ją obowiązujące prawo, które stanowi, że wyznaczenie obszarów, na których nastąpiło zniszczenie lub uszkodzenie obiektów budowlanych w wyniku osunięcia ziemi powoduje ten skutek, iż właściciel nieruchomości, który chciałby przystąpić do odbudowy obiektu budowlanego musi spełnić dodatkowe wymogi. Powód nie został zatem pozbawiony możliwości dysponowania swoją nieruchomością, co wyklucza możliwość domagania się odszkodowania.

Pozwana Gmina Ł. wskazała także, iż w sprawie uzyskania przez powoda środków na odbudowę budynku mieszkalnego toczyło się postępowanie administracyjne, które zostało zakończone decyzją umarzającą postępowanie.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2015 r. sygn. akt I. C 886/14:

I. oddalił powództwo;

II. nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu na rzecz strony pozwanej kosztów procesu;

III. nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi.

Sąd Okręgowy w rozważaniach prawnych, zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wskazał m.in. następujące motywy swego rozstrzygnięcia:

Powództwo z jakim powód wystąpił w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 13a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz.U. nr 84, poz. 906) rada gminy w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, o którym mowa w art. 2, w celu zapewnienia bezpieczeństwa ludzi lub mienia, w drodze aktu prawa miejscowego, wyznacza obszary, na których nastąpiło zniszczenie lub uszkodzenie obiektów budowlanych w wyniku osunięcia ziemi i na których odbudowa obiektów

budowlanych odbywa może nastąpić wyłącznie po: trwałym ustabilizowaniu terenu z zastosowaniem odpowiednich metod technicznych ustalonych w projekcie geotechnicznym dla skomplikowanych warunków gruntowych trzeciej kategorii geotechnicznej, w rozumieniu przepisów w sprawie ustalenia geotechnicznych warunków posadowienia obiektów budowlanych oraz uzyskaniu pozwolenia na budowę.

Przywołany powyżej przepis stanowił podstawę uchwalenia przez Radę Gminy Ł. uchwały z dnia 10 listopada 2010 r. nr (...), na mocy której nieruchomości powoda została uznana za położoną na obszarze, na którym nastąpiło zniszczenie lub uszkodzenie obiektów budowlanych w wyniku osunięcia ziemi.

Strona pozwana była więc zobowiązana do podjęcia stosownej uchwały w celu zapewnienia bezpieczeństwa ludzi lub mienia na terenie Gminy Ł.. Jak wyżej wskazano uznanie, że nieruchomość jest położona na obszarze, na którym nastąpiło zniszczenie lub uszkodzenie obiektów budowlanych w wyniku osunięcia ziemi sprawiło, że odbudowa obiektów budowlanych obwarowana jest większymi wymogami.

Jeśli jednak skutki żywiołu byłyby tak duże, że korzystanie z posadowionych na tym terenie nieruchomości lub ich części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, a odbudowa oraz rozbudowa, przebudowa i nadbudowa istniejących budynków, bądź budowa nowych budynków byłaby nieuzasadniona ze względu na bezpieczeństwo ludzi i mienia, to wówczas właściciele albo użytkownicy wieczysti mogą żądać od gminy odszkodowania za poniesioną szkodę albo wykupu nieruchomości lub jej części zgodnie z art. 13c ust. 1 i 2 przywołanej na wstępie ustawy.

W tym miejscu należy jednak wskazać, że ustalenie czy korzystanie z posadowionych na terenie dotkniętym żywiołem nieruchomości lub ich części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone nie należy do właścicieli nieruchomości, bądź użytkowników wieczystych lecz do gminy, która działając przez swój organ stanowiący podejmuje uchwałę, której podstawą jest art. 13c ust. 1 przywołanej ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r.

W ocenie Sądu tylko uchwała, która ma oparcie na art. 13c ust. 1 jest podstawą do żądania odszkodowania lub wykupu nieruchomości lub jej części. Brak jest natomiast podstaw do tożsamyh żądań wspomnianych podmiotów w sytuacji, gdy uchwała została oparta na art. 13a ust. 1, a z taką uchwałą mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Ustawodawca w przepisie tym nie zawarł bowiem uprawnień, które wprost wyartykułował w art. 13c ust. 1, należy zatem przyjąć kierując się zasadą racjonalnego ustawodawcy, że nie było jego zamiarem, aby sytuacja opisana w art. 13a ust. 1 dawała podstawę do żądań odszkodowawczyh związanych z wejściem w życie aktu prawa miejscowego, do którego podjęcia zobowiązał poszczególne gminy.

Z powyższego wprost wynika, że powód którego nieruchomość budynkowa ucierpiała na skutek osunięcia ziemi, a następnie uznana została za położoną na obszarze dotkniętym żywiołem nie może domagać się odszkodowania w związku z uchwaleniem przez stronę pozwaną uchwały z dnia 10 listopada 2010 r. nr (...).

Co prawda wejście w życie tej uchwały sprawiło, że na terenie w niej wskazanym odbudowa uszkodzonych budynków obwarowana została większymi wymogami, jednakże nie oznacza to w świetle uregulowań cytowanej ustawy, że korzystanie z nieruchomości tych lub ich części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone. Przedmiotowa ustawa skutek taki wiąże bowiem jedynie z uchwaleniem aktu prawa miejscowego określającego obszar, na którym obowiązuje zakaz budowy nowych budynków, odbudowy oraz rozbudowy, przebudowy i nadbudowy istniejących budynków, a wszystko to z uwagi na potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia.

Z charakteru omówionych powyżej przepisów, a także z pozostałych regulacji ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. w sposób jednoznaczny wynika zdaniem Sądu, że mają one umożliwić podjęcie w trybie pilnym działań mających na celu usunięcie zniszczeń powstałych w wyniku działania żywiołu na obiekty budowlane. Taki też był zresztą cel wprowadzenia przedmiotowej ustawy do porządku prawnego, który przed jej uchwaleniem nie przewidywał

stosownych regulacji o takim charakterze. Obecnie ustawa ta stanowi podstawę prawną do wprowadzenia i uruchomienia uproszczonego trybu postępowania przed organami architektoniczno-budowlanymi w sytuacji zaistnienia żywiołu poważnie zagrażającego ludziom, mieniu i środowisku.

Ustawa co należy ponownie podkreślić ma charakter szczególny i znajduje zastosowanie m.in. w sytuacji zaistnienia siły wyższej w postaci powodzi, wiatru, osunięcia ziemi lub działania innego żywiołu, które zniszczyły lub uszkodziły obiekty budowlane (art. 1 pkt 1). Bezsprzecznie więc komentowany akt prawny jest odpowiedzią na nagle potrzeby z określonego zakresu budownictwa wynikające z gwałtownych zdarzeń pogodowych. Przewidziane w ustawie regulacje mają więc charakter szczególny w stosunku do innych przepisów regulujących tę materię. Skutkuje to tym, że co prawda nie jest wyłączona możliwość stosowania przepisów innych ustaw, wprowadzone jest jednakże pierwszeństwo stosowania jej przepisów w stosunku do pozostałych współobowiązujących regulacji ustawowych, które będą stosowane tylko wtedy, gdy ustawa z dnia 11 sierpnia 2001 r. nie zawiera odmiennej regulacji prawnej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że wbrew twierdzeniom powoda uchwała z dnia 10 listopada 2010 r. nr (...) nie wprowadziła zmian do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ustawa z dnia 11 sierpnia 2001 r. wyłącza stosowanie ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym w odniesieniu do obiektów budowlanych, które są objęte jej działaniem, a wynika to z jej szczególnego charakteru umożliwiającego podjęcie działań w celu usunięcia zniszczeń zagrażających bezpieczeństwu ludzi i mienia. Podejmowanie uchwał zarówno w oparciu o art. 13a ust. 1 lub art. 13c ust. 1 nie jest powodowane pobudkami planistycznymi związanymi z polityką przestrzenną gminy, w tym lokalnymi zasadami zagospodarowania przestrzennego i ustaleniem przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określeniem sposobów ich zagospodarowania i zabudowy. Za argumentem, że uchwały oparte na przywołanych podstawach nie ingerują w miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego co stanowiłoby podstawę do dochodzenia roszczeń z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2015 r., nr 199 t.j. ze zm. - dalej jako u.p.z.p.) przemawia także fakt, że regulacji przewidującej wprost taki skutek nie wprowadził ustawodawca. Uzasadnionym jest zatem stwierdzenie, że nie było to jego zamiarem. Jak już na wstępie wskazano w wypadku nagłych zdarzeń wywołanych przez żywioły przewidziana została regulacja szczególna, przewidująca odrębny tryb domagania się odszkodowania. Wyłącza ona - w sytuacji takiej jak niniejsza - dochodzenie odszkodowania na podstawie art. 36 u.p.z.p., a daje podstawę do domagania się odszkodowania na podstawie art. 13c ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r.

Podsumowując powyższe rozważania, w ocenie Sądu w niniejszej sprawie brak było podstaw do uznania roszczeń powoda za uzasadnione. Ustalone okoliczności wskazywały, że działania strony pozwanej, z których L. S. wywodził swoje żądania były podjęte w celu zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia, które zostało zagrożone przez powstałe żywioły. Podjęcie uchwały z dnia 10 listopada 2010 r. nr (...) i jej skutki nie były ukierunkowane na osiągnięcie korzyści przez Gminę Ł., lecz wynikały z zaistnienia siły wyższej. Odpowiedzialność strony pozwanej wyznaczana jest przez przepisy prawa, a więc nie obejmuje ona wszelkich zdarzeń, a zwłaszcza tych niemożliwych do przewidzenia i niezależnych od niej, które są niekorzystne z punktu widzenia jej mieszkańców. Powództwo L. S. jako niezasadne podlegało więc oddaleniu na mocy powołanych wyżej przepisów.

Powód apelacją zaskarżył niniejszy wyrok w części, to jest w pkt I w zakresie, w jaki Sąd oddalił powództwo co do kwoty 139.866 zł, zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, to jest przepisu art. 361 § 2 k.c., poprzez niedopełnienie zasady pełnego odszkodowania;
2. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 13a ust. 1 w zw. z art. 13i ust.1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że nie stanowi on *lex specialis* wobec ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a uchwalenie na jego podstawie aktu prawa miejscowego nie prowadzi do zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zakresie sprzecznym z tym aktem, jak też jego niewłaściwe zastosowanie;

3. naruszenie prawa materialnego, poprzez nie zastosowanie przepisu art. 36 ust. 1 pkt 1) u.p.z.p., w związku z uchwałą nr 98/2010 Rady Gminy Ł. z dnia 10.11.2010 r. w sprawie wyznaczenia obszarów, na których nastąpiło zniszczenie lub uszkodzenie obiektów budowlanych w wyniku osunięcia ziemi i w zw. z art. 13a ust. 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu oraz w zw. z art. 21 ust. 2 Konstytucji mimo, że powód w wyniku uchwalenia uchwały nr (...)Rady Gminy Ł. z dnia 10.11.2010 r. poniósł szkodę;

4. sprzeczność ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, to jest uchwałą Rady Gminy Ł. nr (...) z dnia 10.11.2010 r., kartą rejestracyjną osuwiska, decyzją (...) z dnia 11.06.2010 r, decyzją (...) nakazując rozbiórkę obiektu z dnia 02.11.2010 r, informacja o dokonanej rozbiórce z dnia 12.10.2011 r., polegającą na przyjęciu, że wskutek uchwalenia uchwały nr (...)Rady Gminy Ł. z dnia 10.11.2010 r. nie doszło do istotnego ograniczenia powoda w zakresie korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem.

Wskazując na wyżej przytoczone zarzuty, powód wniósł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 139.866 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21.10.2013 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu za I instancję wg norm przepisanych;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest bezzasadna z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia stanu faktycznego i poczynione na tej podstawie przez Sąd I instancji rozważania prawne, uznając je za własne.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa procesowego należy po pierwsze zauważyć, że w apelacji nie wskazano przepisu prawa procesowego, którego naruszenia miał dopuścić się Sąd I instancji. Pomijając to, to gdyby nawet przyjąć, że zarzut ten odnosi się do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., to i tak trudno zarzut ten uznać za zasadny. Sąd I instancji nie czynił bowiem ustaleń faktycznych w tym przedmiocie, a jedynie w rozważaniach prawnych stwierdził, że wejście w życie przedmiotowej uchwały nr (...)Rady Gminy Ł. z dnia 10.11.2010 r. na podstawie art. 13a ust. 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu sprawiło, że na terenie w niej wskazanym odbudowa uszkodzonych budynków obwarowana została większymi wymogami, jednakże nie oznacza to w świetle uregulowań cytowanej ustawy, że korzystanie z nieruchomości tych lub ich części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone. Przedmiotowa ustawa skutek taki wiąże bowiem jedynie z uchwaleniem aktu prawa miejscowego określającego obszar, na którym obowiązuje zakaz budowy nowych budynków, odbudowy oraz rozbudowy, przebudowy i nadbudowy istniejących budynków, a wszystko to z uwagi na potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i mienia.

Po drugie z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie sposób podzielić zarzutu apelacji naruszenie prawa materialnego, to jest art. 13a ust. 1 w zw. z art. 13i ust.1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że nie stanowi on *lex specialis* wobec ustawy z dnia 27 marca 2003 r. u.p.z.p., a uchwalenie na jego podstawie aktu prawa miejscowego nie prowadzi do zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zakresie sprzecznym z tym aktem, jak też jego niewłaściwe zastosowanie.

Niezależnie od tego należy podzielić, że powód nie wykazał podstawy materialnej swojego roszczenia. Podstawy takiej nie stanowi bowiem art. 13a ust. 1 w zw. z art. 13 i ust.1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu, jak również art. 36 ust. 1 u.p.z.p.. Zgodnie z tym przepisem jeżeli, w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą, korzystanie z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości może, z zastrzeżeniem ust. 2, żądać od gminy m.in. odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę.

Jednakże jak w realiach stanu faktycznego w niniejszej sprawie po wydaniu w/w uchwały nr(...)Rady Gminy Ł. z dnia 10.11.2010 r., nie doszło do uchwalenia lub zmiany z uchwaleniem planu miejscowego w rozumieniu art. 36 ust. 1 u.p.z.p. Zresztą zgodnie z art. 13i ust.1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu:

ust. 1. Z dniem wejścia w życie aktu prawa miejscowego, o którym mowa w art. 13a, 13c lub 13d, na obszarach w nim wyznaczonych nie stosuje się ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zakresie sprzecznym z tym aktem.

ust. 2. Akty prawa miejscowego, o których mowa w art. 13a, 13c i 13d, obowiązują do dnia wejścia w życie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub jego zmiany, na obszarze objętym tym aktem.

Tak więc również także art. 13i ust.1cyt. wyz. ustawy rozróżnia pojęcie „uchwalenie” „zmiana”, lub „nie stosuje się”.

Po trzeciej apelujący nie precyzuje w jakim zakresie art. 21 ust. 2 Konstytucji miałby stanowić podstawę prawną odszkodowania. Zgodnie z art. 21 Konstytucji:

1. Rzeczpospolita Polska chroni własność i prawo dziedziczenia.
2. Wywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem.

Drugi ustęp art. 21 Konstytucji RP reguluje kwestię najbardziej skrajnego przypadku ingerencji państwa w wykonywanie własności. Trybunał Konstytucyjny pojmuje ją bardzo tradycyjnie. Według uzasadnienia wyroku TK z 21 czerwca 2005 r., P. 25/2002 (Lexis.pl nr 380224): „gdyby wywłaszczenie rozumieć szeroko - jako wszelkie pozbawienie własności bez względu na formę - to wówczas zaciera się różnica między wywłaszczeniem a niedozwoloną przez Konstytucję RP nacjonalizacją. Zaciera się również granice między wywłaszczeniem a ograniczeniami ustalającymi treść i zakres ochrony prawa własności. Dopuszczalność tego rodzaju ograniczeń potwierdził TK, zaznaczając jednocześnie, że nie ma do nich zastosowania przepis konstytucyjny dotyczący wywłaszczenia. Występują tu wszak odmienne pod względem prawnym sytuacje. Wówczas bowiem dotyczy to ograniczenia dochodzącego do skutku na podstawie ogólnego aktu normatywnego (ustawy) ustanawianego w interesie ogólnym. Ze względu na istotę, sens i cel społeczny ograniczenia takie nie wymagają zawsze kompensacji w postaci odszkodowania na rzecz właścicieli dotkniętych tym ograniczeniem”.

Tak więc powyższy pogląd prawny jest dalece odmienny od stanowiska zaprezentowanego w apelacji. Przede wszystkim bowiem należy zakwestionować pogląd skarżącego zrównania decyzji wydanej w trybie art. 13a ust. 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu z pojęciem wywłaszczenia.

Trudno zatem dopatrzeć się w normie art. 21 ust 2 Konstytucji prawnej bezpośredniej podstawy prawnej odszkodowania dla powoda.

Powód nie wskazał także konkretnie w jakim zakresie norma art. 21 ust 2 Konstytucji miałaby znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Dlatego zatem zarzut naruszenia prawa materialnego w nawiązaniu do art. 21 ust 2 Konstytucji nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

Tym samym w konsekwencji bezzasadnym okazał się zarzut naruszenia art. 361 § 2 k.c.

Dlatego też Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na mocy art. 385 k.p.c., w czym zawiera się także żądanie zwrotu powodowi poniesionych przez niego kosztów postępowania apelacyjnego.

Wobec faktu, że strona pozwana nie wniosła odpowiedzi na apelację, a tym samym nie zgłosiła żądania zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego zbędnym było wydawanie odrębnego rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

SSA Regina Kurek SSA Anna Kowacz – Braun SSA Jerzy Bess